

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt XVII. Quid omnium maximè incitare nos debeat, ad divinæ
voluntatis impletionem, nostræque cum eâdem conformationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46802)

*Quid omnium maximè incitare nos debeat
ad diuinæ voluntatis impletionem,
nostræq; cum eâdem confor-
mationem*

VT tantò majori cum perfectione fru-
ctuq; voluntatem diuinam facia-
mus, nosq; illi plenè integreque confor-
memus plurimùm iuvabit, diligenter ad-
vertisse incitamentum & causam, quam
ejus implendæ habemus præcipuam, quam-
vis enim verissimum sit, titulos nos & ra-
tiones, quæ ad hoc nos obligent, habere
oppidò multas, easque omnes imprimis
meritorias, unica tamen ratio est, ceteras;
nullâ exceptâ, dignitate, præstantiâ, meri-
toque suo longissimè excedens, Deoq;que
acceptissima. Et verò si quis perfectè Dei
studet exsequi voluntatem, suoque in
omnibus gratus vult esse Creatori; hic ne-
quaquam contentus est, fecisse quod Deus
probet: sed sic faciendum illud credit, eo-
que planè modo, quo fieri vult Deus, hoc
est, ut majus apud ipsum meritum colliga-
mus, ipsiq;que quantum fieri potest, placea-
mus. Diuinam etenim voluntatem implere
possumus, vel Deum aspiciendo, uti supre-
mum

mum Dominum, cui servitum & obse-
 quia debeamus, vel uti Patrem amantissi-
 mum, ad cujus imperia promptos nos p-
 ratosque esse oporteat; vel ut Benefacto-
 rem liberalissimum, cujus in nos meritis
 gratiæ referendæ; vel ut Remuneratorem
 fidelissimum, à quo præmium amplissi-
 mum expectemus, vel quia hæc res una
 sit omnium nobis optima, utilissima, ho-
 norificentissima, maximeque humana
 conformis dignitati. Præclara sunt hæc
 incitamenta omnia & sancta, quæ uni-
 versa tolleret, quisquis in divini adim-
 plemente beneplaciti, deses reperiretur,
 conculcaretque hic idem quodcumque
 Deus jus obtinet, ut ipsius, non pro-
 prio nutu arbitrioque vivamus. Verum-
 enimverò nondum attuli titulum om-
 nium honestissimum; nondum produxi
 jus sanctissimum & strictissimum; non-
 dum incitamentum gratissimum acceptif-
 simumque Deo, cui tantoperè probare
 nos debemus. Profectò enim, licet in
 omnibus quis actionibus suis divinam fa-
 ceret voluntatem, ob eas, quas dicebam,
 rationes & causas, bonas utique & san-
 ctas, quibusque etiam juvari debemus; ille
 tamen omni ex parte satisfactorius non esset
 bene-

benepiacito & desiderio Dei, majorem justificationem & sanctitatem nostram expectantis, scilicet, ut sancti simus & perfecti, sicut *Pater noster celestis perfectus est*, (a) quia sic faciendo, nondum maximâ, quæ esse potest, absolute animique liberalitate, supremam perfectionis legem, & *mandatum maximum* impleret, quod sic jubet: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex totâ animâ tuâ, & ex totâ mente tuâ, & ex totâ virtute tuâ.* (b) Quamvis autem ad divina implenda præcepta, simpliciter necessarium non sit, omnia, & semper ex solo facere amore, id tamen apprimè decet, ut hoc pacto respondeamus desiderio Dei, majorem perfectionem nostram valdè exoptantis: cujus studium ideo tam seriò nobis commendat, ei que magis magis que promovendo, unicè & amicissimè à nobis petit, suam voluntatem tenero quodam robusto, legitimo, puro, veroque amore exsequamur: non aliam ob causam, quàm ob nobilissimum hunc, unicumque titulum quia Deus est, qui est; admirabilè illam bonitatem amando, de infinitis ipsius perfectionibus nobis complacendo, ob im-

menfas

a Matth. 5 v. ult. b Deut. 6. v. 5. Matth. 22. v. 37. Marc. 22. v. 30.

mensas ejus divitias, infinitamque gloriam
 ac magnitudinem exultando. Porro si quis
 tantum non profecerit, ut divinam volun-
 tatem perficiat sine spe omni proprii com-
 modi, eò solum, quia Deus est, qui est; is
 nondum modo excellentissimo implere
 didicit, quod fieri cupit Deus, atque uti
 ipse meretur, neque mercedem consequetur,
 quam aliàs exspectare poterat, neque
 tam gratus suo erit Creatori, quàm cetero
 qui futurus erat, neque ita copiosè fruatur
 maximis thesauris in hoc Exercitio recon-
 ditis, neque favum illum suavissimi mellis
 in voluntatis propriæ, ut sanctissimam Dei
 voluntatem faciamus, abnegatione latètem
 degustabit: proptereaque permagni inter-
 est, ut vehementi quodam, erga intermi-
 natam illam essentiam, erga immensam il-
 lam bonitatem, erga naturam illam infini-
 tis opibus & perfectionibus abundantem,
 amore impulsè, æquissimam ejusdem vo-
 luntatem perficiamus. Hanc nostram esse
 oportet occupationem, hoc officium, hoc
 gaudium, hunc laborem nostrum, in eo
 repositum habere debemus honorem no-
 strum, ad hoc advigilare decet intellectum
 nostrum, hoc nostræ pabulum sit volun-
 tatis, in hoc exultet cor & caro nostra, huc
 advo-

advo-

advocemus vires animæ nostræ, in hoc impendatur & superimpendatur quidquid sumus & possumus, desideria nostra, affectus nostri, robur nostrum, omnisque substantia & vita nostra, ecqua enim in re utilius collocemus ætatem, & consumamus omne esse nostrum, quàm ibi, ubi totum & omne Esse reperitur? Nescio profectò, ut ex animi mei sententia loquar, quo pacto fiat, ut æterna illa Pulchritudo, illa Bonitas. Omnipotentia & Sapiencia infinita, cor nostrum ad se non penitus rapiat, quomodo non anima nostra, castissimi amoris flammis succensa, tam amabilem Deum sequatur. O quantæ, quamque eximiæ felicitatis est, tam sublimem Essentiam posse admirari? ah! quid erit igitur, eam amare posse, eam amplecti, cum eâ deliciarî, eidem usquequaque placere? Cor nostrum iure ac meritò purissima semper voluptate & lætitia diffluat, vel sola recordatione hujus unius felicitatis, quòd efficere aliquid liceat, quo oblectetur Deus, & quòd eundem non honorare dumtaxat possimus, verùm etiam amare. Non assequor equidem, cur non minimæ illius creaturæ, pluris à nobis ipsis æstinemur, & cur non gloriemur ideo, quòd ipsius simus, &

quare

C A P V T X V I I . 167

quare non perpetuò attoniti ambulemus, ipsius magnitudinem & bonitatem considerantes, atque excellentissimum, illud Esse, quod nullam habuit originem, (quâ nobilitate nihil illustrius) amantes. Esse illud, quod uti à nemine factum est, & à nemine limitari potest; ita infinitè bonum est & perfectum: adeò, ut nec intellectus noster majus aliquid cogitando sibi queat fingere, & quidquid denique fingat, id ad magnitudinem illius collatum, parvum sit, & nihil. Esse illud tam admirabile, quod cum unum sit, est trinum, & in summâ suâ unitate complectitur Trinitatem: miraculum miraculorum, quod per omnem æternitatem perpetuam maximamque movebit admirationem. Esse tam infinitè bonum, ut totum id quod est, Pater communicaverit Filio, & Filius ejusdem cum Patre bonitatis, dederit peccatoribus. Esse tam bonum, ut nec punctum ullum temporis cessare potuerit à communicatione sui ipsius, aliter admirabili bonitati suæ haudquaquam satisfacturum. Esse omnipotens, quod res omnes ex amore & ex nihilo cōdidit. Esse tam sapiens, ut in bene nobis faciendo errare non possit. Esse tam immensum

mensum, ut abesse à nobis nequeat, quodque nos, quoquò camus, videt, quæque petimus exaudit. Esse tam immutabile, cuius pulchritudo non potest exolescere, neque benevolentia deficere. Esse simplicissimum, in quo sine inquietudine ulla & impedimento bonum omne possidemus. Esse tam justum & misericors, quod, ut misericordiam adhiberet, pepercit hominibus, *proprio Filio suo non pepercit.* (a) Esse æternum, quod nobis intermori non potest. Esse fidelissimum, cui etiam nos fidem datam fregerimus, promissiones tamen nobis factas accuratè præstat. Esse tam amans nostri, ut miseras infirmitatesque nostras tolerare sustinuerit. Esse, quod omni ei quod est, dat suum esse, quod cælos sustentat, & per quod elementa permanent, plantæ vivunt, animalia sentiunt, homines ratione utuntur, Angeli intelligunt. Esse immensū, quod nihil turbatur faciendo omnia, curando omnia, in omnibus existens. Esse tam bonum, ut, non obstante illius magnitudine immensa, autoritate infinita, maiestate suprema, tanta nihilominus ipsius benignitas sit & dignatio, ut hominis causâ per se-ipsam fructus maturet in arbori-

a Rom. 8. v. 32.

C A P V T XVII. 169

boribus, panem præparet in spicis, potum moliatur in fontibus, vestem componat in agris; per se-ipsum coquat cibaria, curet regendæ nuditati nostræ lintea, seque ob creaturam tam vilē demittat ad officia abjectissima. Esse tam bonum, quod in se concludit omne bonum; à quo oritur omne bonum; unde nata est omnis pulchritudo; unde omnis justitia promanavit; unde omnis potentia dependet; unde omnis sapientia suam ducit originem, omnis dulcedo suum principium, & quod est bonum super omne bonum, pulchrum super omnia pulchra, justum super omnia justa, potens super omnem potentiam, sapiens super omnem veritatem, dulce super omnem saporem. Esse tam bonum, bonæque adeo voluntatis, ut mori elegerit, quò abjectissima viveret creatura; humiliari, ne vermiculus aliquis se extolleret; homo fieri, propter inimicum sibi, & divinitati suæ insidiantem hominem; ut se-ipsum denique relinquere voluerit alimoniam & sustentationem vitæ ejus, qui mille mortes merebatur, & humano claudi corpore, quæ non capiunt cæli cælorum.

O Deus, quàm bonus es, & præsertim mihi! sunt enim hæc omnia, velut totidem

H

conclu-

conclusiones & argumenta, me impellentia, ut totum me tuæ sanctissimæ subjiciam voluntati; cum multò mihi melius fuerit, quidquid tu voluisti pro me, quàm quod ipse volui. Et quia infinitè bona fuit voluntas tua; minùs certè ipse tu bonus esse nequis: & sine dubio minùs bonus in te ipso esse non potes, quàm erga me fuisti. Utinàm igitur in omnibus impleam voluntatem tuam tam bonam; & impleam ideo, quia Tu tam bonus es! Millies & ex animo gratulor creaturis omnibus, propter tam bonum quem habent authorem; propter nobilitatem suæ originis, & propter gloriam inde profectam, quòd opus sint & factura manùs tam bonæ. Plaudant cæli; quia suum comprehendere nequeunt Creatorem! servent planetæ cursum suum! stellæ majora accendant luminaria, ut luceant luci huic inaccessiblei, quæ formavit illas! exultent elementa, quia qui creavit illa, centrum est & perfectio universi! mixta omnia, plantæ, aves, animalia, homines, Angeli diem festum agant, quia tam magnum consecuti sunt Regem, tam potentem Principem, tam sapientem Præsidentem, tam bonum Patrem! lætentur cæli & terra de gloria talis Domini, & de magnificentia

fice
tem
Ang
lun
am
tè
qui
pro
mu
etfi
cer
pro
me
ade
ten
tur
nit
pro
per
fac

Qu

N

C A P V T X V I I I . 171

ficentia tanti Monarchæ, cujus voluntatem implere possumus in terris, sicut Angeli faciunt in cælis! Quoniam verò voluntatem Domini sui implent Angeli eum amando, quia Deus est, qui est, tam infinitè bonus, sanctus, magnus, perfectus: quid minus, quæso, faciamus nos homines, pro quibus, cum adhuc inimici ejus essemus, plus ipse fecit, quam pro Angelis, etsi fidis sibi & domesticis? Turpissimum certè indignissimumque sit, omittere nos propterea Dei implere voluntatem, quòd melior ipse benigniorque erga nos fuerit: adèd quippe in se infinitè bonus est, ut temperare sibi non potuerit, quin quantumvis pessimis & ingratis nobis bonitatem beneficentiamque suam tot modis probaret hactenus, probetque etiamnum per horas ac momenta singula, paratus id facere in sempiternum.

C A P V T X V I I I .

Quanti referat, propriam negligere voluntatem, ut faciamus voluntatem Dei; deq; multiplicibus Mortificationis perfectæ emolumentis.

Nondum acquiesco iis quæ generatim de hujus Exercitii divini præstantia & praxi